

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D. v právní věci **žalobce: B. D.**, nar. „X“, státní příslušnost Mongolsko, bytem „X“, zastoupeného JUDr. Athanassiose Pantazopoulosem, advokátem se sídlem v Praze 2, ul. Slavíkova č. p. 19, PSČ 120 00, proti **žalované: Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem v Praze 3, ul. Olšanská č. p. 2, PSČ 130 51, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 3. 2012, č. j. CPR-11982/ČJ-2011-9CPR-V243,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 22. 3. 2012, č. j. CPR-11982/ČJ-2011-9CPR-V243, a rozhodnutí Policie ČR, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 26. 10. 2011, č. j. KRPU-106184-12/ČJ-2011-040022, **se pro nezákonnost z r u š u j í** a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 12.990,-Kč do třiceti dnů od právní moci rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se v žalobě podané prostřednictvím svého právního zástupce v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalované Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 22. 3. 2012, č. j. CPR-11982/ČJ-2011-9CPR-V243, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Policie ČR, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 26. 10. 2011, č. j. KRPU-106184-12/ČJ-2011-040022, jímž bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní

vyhoštění a doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena na 3 měsíce. Počátek doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl stanoven v souladu s ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy žalobce pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Doba k vycestování z území České republiky podle ust. § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla stanovena do 20 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Podle ust. § 120a zákona o pobytu cizinců se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestovat podle ust. § 179 zákona o pobytu cizinců. Podle ust. § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců bylo uloženo zvláštní opatření za účelem vycestování žalobce z území České republiky, a to povinnost žalobce oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a pravidelně se osobně hlásit na Krajském ředitelství policie Ústeckého kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytových agend na adrese Ústí nad Labem, ul. Masarykova č. p. 27, a to každou středu v 15.00 hod. Současně žalobce požadoval, aby soud zrušil i výše citované prvoinstanční rozhodnutí, věc vrátil žalované k dalšímu řízení a aby žalované byla uložena povinnost uhradit mu náklady za předmětné soudní řízení.

V žalobě uvedl, že v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je jako hlavní argument pro uložení správního vyhoštění uveden neoprávněný pobyt žalobce na území České republiky v období od 17. 10. 2011 do 19. 10. 2011, tj. období v délce pouhých 3 dnů, přičemž žalobce je přesvědčen, že takováto argumentace žalované strany s ohledem na specifické skutkové okolnosti případu žalobce zavání přepjatým byrokratismem a přehnaným formalismem. Žalobce totiž na území České republiky žije od roku 2008 nepřetržitě poslední 4 roky, kdy mu bylo uděleno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání. Za tu dobu se naučil ovládat český jazyk na velice solidní úrovni, je do české společnosti plně integrován, na území České republiky má pevné sociální a pracovní vazby, těší se dobré pověsti ve svém okolí, přičemž se prokázal jako velice adaptibilní. Vedle češtiny žalobce ovládá na velmi dobré úrovni i němčinu. Poslední 3 roky žije se svojí družkou, jež se jmenuje D. L., která je rovněž státní příslušnicí Mongolska a která má na území České republiky též povolení k dlouhodobému pobytu a povolení k zaměstnání. Žalobce má čistý trestní rejstřík, nikdy se nedopustil nějakého trestného činu. Žalobce pevně věří, že jeho jednání bylo vždy v souladu se zákonem a zvyklostmi platnými v České republice, a proto nechápe důvody, které vedly žalovanou stranu k rozhodnutí vykázat jej z území České republiky, která se pro něj stala druhou vlastí a ve které má rozvinuty sociální vazby. Žalobce poslední 4 roky nemá žádné zázemí v zemi svého původu a neudrhuje téměř žádné kontakty s Mongolskem, neboť všechny své sociální a kulturní vazby má v České republice.

Žalobce je přesvědčen, že žalovaná strana přihlédla k jeho osobním poměrům pouze formálně. Navíc žalobce nemůže opustit území České republiky, a to s ohledem na jeho rozvinutý soukromý život v České republice, na který žalovaná strana nebrala vůbec zřetel. Dle žalobce by realizací správního vyhoštění z území České republiky nepochybně došlo k porušení čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně základních práv a svobod (dále jen „Úmluva“), čl. 17 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech, v nichž je zakotveno právo před neoprávněným zasahováním do soukromého a osobního života. Vedle toho by došlo i k porušení čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, podle kterého má každý právo na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého a rodinného života. V této souvislosti žalobce poukázal na rozsudky Evropského soudu pro lidská práva ve věcech Moustaquim proti Belgii, Beldjoudi proti Francii, Boultif proti Švýcarsku, Amrollahi proti Dánsku, Ylmaz proti Německu, Keles proti Německu a Ünner proti Nizozemí, z nichž

vyplývá, že rozhodnutí o nuceném vycestování cizince ze země, kde žijí blízcí členové jeho rodiny, může představovat porušení jeho práva na respektování rodinného života.

Žalobce má za to, že soud by měl jeho případ posuzovat podle ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, kdy je nutné zohlednit zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince – v případě žalobce neoprávněný pobyt v délce 3 dnů – délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost sociálních vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem. Dle žalobce přitom přiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života cizince ve smyslu zákona o pobytu cizinců je rozhodnutí o uložení správního vyhoštění pouze tehdy, je-li takovým rozhodnutím dosaženo spravedlivé rovnováhy mezi zájmem státu na ochraně veřejné bezpečnosti, veřejného pořádku či veřejného zdraví na straně jedné a zájmem cizince na ochraně soukromého a rodinného života na straně druhé. Žalobce je názoru, že žalovaná strana bagatelizuje přiměřenost zásahu do soukromého života žalobce či případných dopadů na jeho sociální okolí.

Žalovaná ve svém písemném vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl, neboť ve vztahu k žalobci bylo postupováno v souladu se zákonem.

K věci uvedla, že žalobce žádným způsobem nenapadá skutková zjištění týkající se jeho protiprávního jednání, pro které bylo řízení o správním vyhoštění zahájeno. K námitce nepřiměřeného dopadu do soukromého a rodinného života ve smyslu ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců žalovaná uvedla, že tímto dopadem se v napadeném rozhodnutí řádně zabývala. Skutečnost, že na území České republiky pobývá přítelkyně žalobce, byla řádně posouzena a nebyla shledána způsobitou pro nevydání rozhodnutí ve smyslu ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Žalovaná je přesvědčena, že správní vyhoštění bylo vydáno v souladu se zásadou přiměřenosti a bylo založeno výlučně na osobním chování žalobce, který vědomě porušil právní předpisy České republiky, neboť na jejím území pobýval po udělení výjezdního příkazu. Délce protiprávního jednání přitom odpovídá i délka uloženého správního opatření.

V následně učiněné replice žalobce zdůraznil, že neoprávněný pobyt žalobce na území České republiky v období od 17. 10. 2011 do 19. 10. 2011, tj. období v délce 3 dnů, nijak nezavinil žalobce svojí nedbalostí či nezájmem, neboť tato skutečnost byla zapříčiněna chaotičností a řadou dysfunkcí a selháním policejního mechanismu. Následně žalobce velmi detailně předestřel sled událostí, které předcházely vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a to zejména v rozmezí dnů 12. 10. 2011 až 24. 10. 2011. Na základě toho se pak pozastavil nad tím, že dne 16. 2. 2011 prokazatelně podal podání obsahující náležitou žádost o prodloužení svého pobytu, dále dne 15. 8. 2011 dodal aktuální doklad o zajištění ubytování podepsaný majitelem dne 3. 8. 2011, avšak posléze zjistil, že v příslušném správním spise svedeném o jeho žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu se nachází pouze druhé podání obsahující jeho opětovnou žádost o prodloužení pobytu, což patrně zapříčinilo vydání rozhodnutí o zastavení řízení o jeho prvotní žádosti o prodloužení pobytu pro údajné jeho nereflektování výzvy správního orgánu k doplnění této žádosti a následné vydání rozhodnutí o jeho správním vyhoštění. Protiprávního jednání, kterého se dovolává žalovaná, tak zjevně nebylo způsobeno nedbalostí, natož úmyslem žalobce. V tomto případě uložené správní vyhoštění je tak v příkrém rozporu se zásadou přiměřenosti, která je zakotvena v ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, jelikož „závažnost nebo druh protiprávního jednání“ – v podobě neoprávněného pobytu v délce 3 dnů – je opravdu zanedbatelného charakteru a nevýznamné intenzity s porovnáním s byrokratickým postupem žalované strany.

Při jednání před soudem konaném dne 4. 6. 2012, jemuž byl osobně přítomen žalobce i Dolgormaa Luvsandagva, tedy žalobcova družka, právní zástupce žalobce setrval na všech žalobních tvrzeních, přičemž zdůraznil, že k neoprávněnému pobytu žalobce na území České republiky nedošlo vinou žalobce. Ten se totiž již dne 14. 10. 2011 dostavil k Policii ČR v Ústí nad Labem a posléze i dne 16. 10. 2011, aby zjistil důvod, proč mu nebyl opětovně prodloužen pobyt. Dne 14. 10. 2011 však žalobci nebyl sdělen tento důvod, přičemž mu byl jen udělen výjezdní příkaz do 16. 10. 2011. Dne 16. 10. 2011 bylo žalobci toliko ústně sděleno, že dlouhodobý pobyt se mu neuděluje, neboť předchozí řízení ohledně prodloužení dlouhodobého pobytu bylo zastaveno. Dotyčné rozhodnutí o zastavení řízení přitom žalobce tohoto dne neobdržel, přičemž jej neobdržel ani nikdy předtím. Dne 16. 10. 2011 bylo žalobci na Policii ČR v Ústí nad Labem namísto toho řečeno, ať odejde, že mu byl udělen výjezdní příkaz s tím, aby se k Policii ČR v Ústí nad Labem opětovně dostavil dne 19. 10. 2011. Dne 19. 10. 2011 se pak žalobce opět tedy dostavil k Policii ČR v Ústí nad Labem, kde mu však byl opětovně udělen výjezdní příkaz, a to do 26. 10. 2011. Tento den pak žalobce ještě uhradil uloženou blokovou pokutu za spáchaný přestupek v podobě neoprávněného pobytu. Stejnopis rozhodnutí o zastavení řízení ve věci žalobcovy žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu obdržel až právní zástupce žalobce při nahlížení do spisu dne 24. 10. 2011. Následně dne 31. 10. 2011 právní zástupce žalobce podal odvolání vůči rozhodnutí o zastavení řízení ve věci žalobcovy žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, přičemž dne 4. 4. 2012 obdržel vyrozumění od Ministerstva vnitra o tom, že toto odvolání bylo postoupeno Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců. K tomu právní zástupce žalobce dodal, že do jednání soudu o tomto odvolání nebylo komisí rozhodnuto. K dotazu soudu, zda žalobce obdržel výzvu Ministerstva vnitra k doplnění jeho žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, žalobce uvedl, že tuto výzvu obdržel prostřednictvím své bytné s nějakým zpožděním. Na tuto výzvu k doplnění své žádosti však vzápětí zareagoval, když Ministerstvu vnitra zaslal potvrzení o zajištění ubytování ze dne 3. 8. 2011. K tomu dodal, že již dne 16. 2. 2011 příslušnému správnímu orgánu zaslal veškeré potřebné doklady k jeho žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Potvrzení o zajištění ubytování ze dne 3. 8. 2011 tak představuje jen aktualizaci určitých skutečností. K tomu právní zástupce žalobce podotkl, že pravdivosti těchto tvrzení žalobce nasvědčuje i skutečnost, že žalobce má v pase uveden datum 20. 12. 2010, kdy žalobci byl udělen dlouhodobý pobyt, a to do 31. 1. 2011, a dále datum 5. 9. 2011, kdy žalobci byl udělen dlouhodobý pobyt, a to do 5. 10. 2011. K dalšímu dotazu soudu, zda a popřípadě jakým způsobem žalobce obdržel rozhodnutí Ministerstva vnitra v podobě usnesení o zastavení řízení o žádosti žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, žalobce uvedl, že toto rozhodnutí nikdy neobdržel, přičemž prvně jej obdržel až jeho právní zástupce při nahlížení do spisu dne 24. 10. 2011. V návaznosti na právě uvedené právní zástupce žalobce se pozastavil nad tím, jak je možné, že bylo vydáno rozhodnutí v podobě usnesení o zastavení řízení o žádosti žalobce o prodloužení platnosti k dlouhodobému pobytu dne 8. 7. 2011, když dne 5. 9. 2011 byl žalobci udělen dlouhodobý pobyt do 5. 10. 2011. Tento postup právnímu zástupci žalobce přijde značně nelogický.

Žalovaná se dotyčného jednání soudu, které se konalo dne 4. 6. 2012, neúčastnila, ačkoliv k jednání soudu byla řádně a s dostatečným předstihem ve smyslu ust. § 49 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), předvolána, přičemž soudu nezaslala ani nějakou omluvu se žádostí o odročení jednání, a proto soud neshledal žádnou překážku ve věci uskutečnit jednání v nepřítomnosti žalované.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během desetidenní lhůty po doručení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. ve spojení s ust. § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu, zevrubném prostudování obsahu předloženého správního spisu a uskutečněném ústním jednání dospěl soud k závěru, že předmětná žaloba je důvodná.

V daném případě mezi žalobcem a žalovanou nebylo žádného sporu ohledně relevantních skutkových okolností daného případu, které jsou ostatně náležitě podchyceny ve správním spise, který k výzvě soudu předložila žalovaná. Soud tak vycházel ze skutečnosti, že rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce na dobu 3 měsíců bylo vydáno podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců, jelikož žalobce pobýval na území České republiky v době od 17. 10. 2011 do 19. 10. 2011 neoprávněně. Dále soud vycházel ze skutečnosti, že žalobce na území České republiky žil od roku 2008 nepřetržitě poslední 4 roky, kdy mu bylo opakovaně udělováno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání. Vedle toho soud vycházel ze skutečnosti, že žalobce podal dne 18. 1. 2011 ve smyslu ust. § 44a a ust. § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem zaměstnání, neboť předchozí dlouhodobý pobyt za účelem zaměstnání měl povolen do 31. 1. 2011. V tomto směru pak soud vycházel ze skutečnosti, že řízení o této žalobcově žádosti ze dne 18. 1. 2011 bylo usnesením Ministerstva vnitra ze dne 8. 7. 2011, č. j. OAM-10210-9/DP-2011, zastaveno s odkazem na ust. § 66 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), s odůvodněním, že žalobce ve stanovené lhůtě neodstranil správním orgánem zjištěné nedostatky této žádosti, a to v podobě nedoložení potvrzení o ubytování. Toto usnesení je opatřeno doložkou právní moci s datem 23. 8. 2011, ovšem žalobce jej napadl odvoláním ze dne 31. 10. 2011, o kterém nebylo do dne vydání žalobou napadeného rozhodnutí pravomocně rozhodnuto, neboť Ministerstvo vnitra zaslalo právnímu zástupci žalobce teprve vyznění ze dne 4. 4. 2012 o postoupení tohoto odvolání k vyřízení Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců. Soud rovněž vycházel ze skutečnosti, že žalobce má více než 3 roky družku, jež se jmenuje D. L., která je taktéž státní příslušnicí Mongolska mající na území České republiky též povolení k dlouhodobému pobytu a povolení k zaměstnání s tím, že se zdržuje v České Lípě, kde pracuje, zatímco žalobce se zdržuje v Roudnici nad Labem, kde pracuje jako obsluha šicích a vyšívacích strojů. Dále soud vycházel ze skutečnosti, že na základě výzvy Ministerstva vnitra k doplnění jeho žádosti podané dne 18. 1. 2011 o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem zaměstnání zaslal tomuto správnímu orgánu potvrzení o zajištění ubytování ze dne 3. 8. 2011. A konečně při vyhodnocování předmětné žaloby soud vycházel i ze skutečnosti, dne 19. 10. 2011 se žalobce ze své iniciativy dobrovolně dostavil na Policii České republiky veden snahou zajistit si legalizaci svého dalšího pobytu na území České republiky, kdy s ním namísto toho bylo zahájeno řízení o

správním vyhoštění, a to aniž by byla dána nutnost vést toto správní řízení za účasti příslušného tlumočníka.

Podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince s dobou platnosti až na 3 roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.

V ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců je pak výslovně zakotveno, že nelze vydat rozhodnutí o vyhoštění, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizince.

A podle ust. § 174a zákona o pobytu cizinců platí, že při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle zákona o pobytu cizinců správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.

K výše předestřené dikci ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců je třeba poznamenat, že předsazuje promítnutí mezinárodních závazků, které pro Českou republiku vyplývají z čl. 8 Úmluvy. Podle čl. 8 odst. 1 Úmluvy má každý právo na respektování svého soukromého a rodinného života. Do tohoto práva může státní orgán zasahovat jen v souladu s čl. 8 odst. 2 Úmluvy, tedy jen na základě zákona a jen tehdy, je-li to v demokratické společnosti nezbytné pro ochranu legitimních zájmů, které jsou v tomto ustanovení taxativně vymezeny. Na straně jedné není pochyb o tom, že zabránění neoprávněného pobytu cizinců na území České republiky je legitimním cílem, který lze podřadit pod ochranu veřejné bezpečnosti dle čl. 8 odst. 2 Úmluvy, na straně druhé je podle ustálené judikatury Evropského soudu pro lidská práva i Ústavního soudu České republiky třeba v každém konkrétním případě zvažovat, zda intenzita zásahu do soukromého a rodinného života je přiměřená právě významu veřejného zájmu, pro jehož ochranu má být k tomuto zásahu přistoupeno (srov. např. nálezný Ústavního soudu ze dne 21. 4. 1999, sp. zn. II. ÚS 178/98, který je dostupný na www.nalus.cz). Respektování principu proporcionality je nezbytnou podmínkou jakéhokoli přípustného omezení základních práv. Jak uvedl Evropský soud pro lidská práva např. ve věci *Daliova a další proti Francii* (rozsudek ESLP ze dne 19. 2. 1998), je třeba v každém případě uvážít, zda je respektována spravedlivá rovnováha mezi zájmy cizince na ochraně jeho soukromého a rodinného života na straně jedné a zájmy státu na ochraně veřejného pořádku a bezpečnosti na straně druhé.

Případy, kterými se v této souvislosti doposud zabýval Evropský soud pro lidská práva i Ústavní soud, se převážně vyznačují užšími vazbami cizince na území hostitelského státu, než měl v době vydání napadeného rozhodnutí žalobce, ovšem zároveň byl dán mnohem silnější veřejný zájem na vyhoštění či zákazu pobytu těchto osob, a to zvláště tehdy, jestliže se na území hostitelského státu dopustily závažné trestné činnosti. V daném případě vzal soud v úvahu, že žalobce pobýval v České republice nepřetržitě od roku 2008 za účelem výkonu zaměstnání v dělnických profesích.

V případě žalobce je tedy v intencích ust. § 119a odst. 2 a ust. § 174a zákona o pobytu cizinců třeba uvážít zejména povahu a závažnost deliktu, jehož se dopustil, délku pobytu v České republice a jeho soukromou a rodinnou situaci (viz rozsudek ESLP ve věci *Ünner* proti Nizozemsku ze dne 5. 7. 2005).

V daném případě je nepochybné, že žalobce porušil povinnost vyplývající z ust. § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců pobývat na území České republiky pouze s platným cestovním dokladem a vízem. Soud však shledal poměrně malou závažnost tohoto deliktu, neboť žalobce pobýval na území České republiky od roku 2008, tedy po dobu 4 let oprávněně na základě uděleného víza za účelem výkonu zaměstnání, přičemž k porušení pobytového režimu ze strany žalobce došlo za situace, kdy před skončením žalobcova povolení k dlouhodobému pobytu, žalobce řádně podal žádost o udělení dalšího dlouhodobého pobytu za účelem výkonu zaměstnání, avšak tato žádost byla příslušným správním orgánem vyhodnocena jako neúplná s tím, že řízení o ní bylo zastaveno, neboť žalobce údajně ve stanovené lhůtě vyčtené nedostatky žádosti neodstranil, ovšem do dne vydání žalobou napadeného rozhodnutí nebylo dosud pravomocně rozhodnuto o žalobcově odvolání proti dotyčnému usnesení o zastavení řízení, které podle příslušného správního orgánu již mělo nabýt právní moci před podáním žalobcova odvolání. Zde je třeba uvést, že žalobce, poté co zjistil, že řízení o jeho žádosti o udělení dalšího dlouhodobého pobytu za účelem výkonu zaměstnání bylo zastaveno namísto toho, aby mu bylo rutinně uděleno povolení k jeho dalšímu dlouhodobému pobytu za účelem výkonu zaměstnání, se aktivně snažil svoji situaci řešit s cílem zajistit si další legální pobyt na území České republiky, kde byl dlouhodobě zaměstnán.

Vzhledem k žalobcovu dlouhodobému pobytu na území České republiky, jeho pracovnímu nasazení a dosavadní morální bezúhonnosti i jeho tvrzení, jež žalovaná nezpochybnila, že na území České republiky má již 3 roky družku mongolské státní příslušnosti, která zde rovněž dlouhodobě pobývá za účelem zaměstnání, dále že nemá žádné zázemí v zemi svého původu a neudrzuje téměř žádné kontakty s Mongolskem, neboť všechny své sociální a kulturní vazby má v České republice, soud shledává nízkou společenskou nebezpečnost v jednání žalobce spočívající v jeho neoprávněném pobytu na území České republiky v rozmezí dnů od 17. 10. 2011 do 19. 10. 2011, tj. v délce 3 dnů.

Zároveň soud považuje za podstatné, že žalobce si byl vědom nutnosti svůj pobyt v České republice řešit a z tohoto důvodu se sám dne 19. 10. 2011 dostavil na Policii České republiky ve snaze nadále si zlegalizovat svůj pobyt na území České republiky, neboť zde měl nepřetržitě zajištěno dlouhodobé zaměstnání a také ubytování. Soud pokládá za podstatné, že tento krok žalobce učinil dobrovolně a v dobré víře, že se najde vhodné řešení jeho pobytu, neboť na území České republiky má od roku 2008 nepřetržitě zajištěno zaměstnání a ubytování, přestože musel počítat s tím, že tím vyjde jeho dosavadní 3 denní neoprávněný pobyt najevo. Soud má na základě uvedených okolností za to, že žalobce nepředstavuje vážné nebezpečí pro veřejný pořádek a veřejnou bezpečnost v České republice.

Jestliže tedy soud vážil na straně jedné zájem státu na ochraně veřejného pořádku, který měl žalobce svým jednáním ohrožovat, a zásahem do jeho soukromého a rodinného života, jenž by byl způsoben výkonem rozhodnutí o vyhoštění s dobou platnosti na 3 měsíce, dospěl k závěru, že v daném případě nebylo dosaženo spravedlivé rovnováhy mezi těmito zájmy a že vyhoštění žalobce z území České republiky, byť na dosti omezenou dobu, není přiměřeným zásahem do jeho soukromého a rodinného života. V této souvislosti soud přihlédl zejména k tomu, že žalobce má na území České republiky od roku 2008 nepřetržitě zajištěno zaměstnání a ubytování, po dobu 3 let zde má i družku, která se sice nezdržuje se žalobcem v Roudnici nad Labem, kde je žalobce zaměstnán a ubytován, nýbrž se zdržuje s ohledem na své pracovní povinnosti v České Lípě, že si osvojil dobře český jazyk a že nemá žádné zázemí

v zemi svého původu a neudrhuje téměř žádné kontakty se značně vzdáleným Mongolskem, neboť všechny své sociální a kulturní vazby má v České republice.

Byť tedy žalobce byl v době vydání napadeného rozhodnutí svobodný a bezdětný, jeho vazby na české prostředí byly výrazně intenzivnější než na prostředí v Mongolsku, kde, jak žalobce uváděl, nemá již téměř žádné kontakty, sociální ani kulturní vazby. Za této situace nebylo rozhodnutí o vyhoštění žalobce z území České republiky, byť s omezenou dobou platnosti na pouhé 3 měsíce, přiměřeným opatřením, neboť jeho výkon a tedy návrat žalobce do značně vzdáleného Mongolska by i na dobu 3 měsíců by představoval ve své podstatě ukončení stávající pracovní činnosti a životní dráhy dosud bezúhonného člověka na území České republiky, aniž by bylo takové opatření nezbytně nutné z hlediska veřejného zájmu, pro jehož ochranu bylo vydáno. V této souvislosti je nutno i zmínit, že nelze vyloučit, že Ministerstvo vnitra na základě žalobcovy odvolání vůči usnesení o zastavení řízení o jeho žádosti o udělení dalšího dlouhodobého pobytu za účelem výkonu zaměstnání reviduje toto své rozhodnutí a na základě dotyčné žalobcovy žádosti podané dne 18. 1. 2011 mu bude opětovně prodloužen pobyt na území České republiky, jako k tomu docházelo dosud bezproblémově opakovaně v minulosti.

Soud se tedy ztotožnil s námitkou žalobce, že v jeho případě byly dány důvody pro aplikaci ust. § 119a odst. 2 v návaznosti na ust. § 174a zákona o pobytu cizinců a jestliže tedy bylo rozhodnutí o vyhoštění správním orgánem prvního stupně přesto vydáno a napadeným rozhodnutím žalovaného potvrzeno, jedná se o rozhodnutí nezákonná. Výše uvedené závěry přitom korespondují i závěrům vysloveným v obdobné věci v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20. 2. 2007, č. j. 10 Ca 330/2006 – 89, který je publikován ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 1230/2007 a také na www.nssoud.cz.

Soud tedy z výše uvedených důvodů napadené i prvostupňové rozhodnutí v souladu s ust. § 78 odst. 1 a 3 s. ř. s. zrušil pro nezákonnost. Zároveň soud v souladu s ust. § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl o tom, že se věc vrací žalované k dalšímu řízení, v němž je dle ust. § 78 odst. 5 s. ř. s. vázána právním názorem soudu výše uvedeným.

Jelikož žalobce měl v projednávané věci plný úspěch, soud proto podle ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalované povinnost zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci rozsudku náhradu nákladů řízení ve výši 12.990,-Kč, skládající se z částky 8.400,-Kč za čtyři úkony právní služby zástupce žalobce po 2.100,-Kč podle § 7, § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb ve znění po 1. 9. 2006 [převzetí a příprava zastoupení - § 11 odst. 1 písm. a), podání žaloby - § 11 odst. 1 písm. d), podání repliky § 11 odst. 1 písm. d), účast při jednání soudu dne 4. 6. 2012 - § 11 odst. 1 písm. g)]; z částky 1.200,-Kč za čtyři s tím související režijní paušály po 300,-Kč podle ust. § 13 odst. 1, odst. 3 vyhl. Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb. ve znění po 1. 9. 2006; dále náhradu za pomeškaný čas v trvání 5 hodin v souvislosti s cestou z Prahy do Ústí nad Labem a zpět k jednání soudu konanému dne 4. 6. 2012 podle ust. § 14 odst. 1 písm. a), odst. 3 vyhl. Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb. ve znění po 1. 9. 2006 ve výši 1.000,-Kč, a to za každou započatou ½ hodinu po 100,-Kč; dále z částky 2.120,-Kč odpovídající 20% DPH, kterou byl advokát povinen podle zvláštního právního předpisu odvést z odměny za zastupování a náhrad, jež byly vyjmenovány, a dále z částky 270,-Kč za cestovné vlakem v souvislosti s cestou z Prahy do Ústí nad Labem a zpět k jednání soudu konanému dne 4. 6. 2012.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 6. června 2012

JUDr. Markéta L e h k á, Ph.D. v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová